

ЦИЦЕРОН
НАЈРЕЧИТИОТ ОД ПОТОМЦИТЕ НА РОМУЛ
(II)

Што ќе рече за мене историјата по илјада години? Од тоа се плашам повеќе отколку од дрдорењата на нашите современици.

C i c e r o – Писмо до Атик (59 год. пр.н.е.)

Анстракт: Марко Тулие Цицерон, според традиционалниот изговор, или Марк Тулиј Кикерон (Marcus Tullius Cicero / 106–43 год. пр.н.е.), според поавтентичниот класичен изговор на латинскиот јазик, важи за прво и најпрепознатливо име во римското и во целокупното античко, па и светско беседништво. Според мислењата на голем број видни проучувачи на класичната реторика, тој е првиот и последен автентичен римски „совршен говорник“ (*perfectus orator*), кој живеел и творел во првиот век пред Христа, а бил немилосрдно убиен на своја 63-годишна возраст. Истовремено, тој е и една од најзначајните личности од антиката чиј индивидуален придонес остави неизбришлив печат во духовниот развој на човештвото. Во неговиот лик се споени различни идеи, дела и доблести – така што неговиот живот и неговите размисли и натаму предизвикуваат интересирање не само во европските, туку и во сите светски цивилизирани култури. Првиот труд од планираната трилогија посветена на Кикерон, кој беше објавен лани, одблизу се осврна на неговиот животен пат и државничка кариера; додека овој втор труд главно ќе биде посветен на неговиот теоретски и практичен придонес кон реториката, со посебен осврт на Кикероновото офанзивно форензично беседништво.

Клучни зборови: *реторика, оратор, судско говорништво, обвинител, адвокат*

¹⁾ Авторот е доктор на правни науки. Работи како доцент на Правниот факултет (Катедра за граѓанско право) при државниот Универзитет „Гоце Делчев“ – Штип. Предава Римско право, Историја на правото и Философија на правото. Контакт: dimitar.apasiev@ugd.edu.mk.

APASIEV Dimitar²

CICERO

DISERTISSIME ROMULI NEPOTUM

(II)

Abstract: Living and performing at the end of the IInd and the first half of the Ist century before Christ, at the age of the bloody Civil wars and the collapse of the famous Roman Republic (lat. *Res publica*) - Cicero, without competition, is the world's most famous orator, statesman, philosopher, lawyer and stylist in the field of Latin literature. His comprehensive and erudite persona exists until today, despite the flurry of events and challenges of the time in the past more than two millennia. The surname Cicero (Marcus Tullius Cicero / 106–43 BC), which over the centuries will remain engraved in the memory of the world history, in its time had a little offensive connotation: namely, this family nickname etymologically derived from the word *cicer* - which means legumes (like peas, chickpeas, groundnut, peanut), and alludes to the fact that some of the Cicero's ancestors had visible mole i.e. pea-shaped nipple. His persistence, which has led to many challenges and life crossroads, can be seen from the beginning of his career - when he disobeyed the advice of his friends, not to use this half-baked “nickname”, answering them that he will try to glorify this nickname rather to reject it. Finally, there are at least two similarities that are valuable for mentioning between him and the famous Athenian orator Demosthenes (Δημοσθένης / 384–322 BC): firstly – Cicero same as Demosthenes before him, started his speaking career as judicial speaker, and then turn to political oratory; and second – the Cicero's amazing success shows us that strong personalities aren't created in ideal conditions, but as a response to the challenges that occur, through ‘superhuman’ effort to overcome everyday problems and difficulties.

Key-words: *rhetoric, orator, judicial oratory, prosecutor, lawyer*

²⁾ Contact: dimitar.apasiev@ugd.edu.mk.

1. За Кикерон како теориски ретор и за неговото творештво во областа на класичната реторика

Ако на умереноста во говорењето (modestia) ù е придружена уште и сериозност (gravitas), тогаш ништо не може да биде повосхитувачко од тоа, до толку повеќе ако тие се одлика на млад човек.

C i c e r o: De officiis – II, 14, 48

Обемното книжевно творештво на Кикерон го сочинуваат неговите дела од областа на: реториката, философијата, етиката, правото и политиката. Кога на овие списи ќе се додадат и подготвените и изречени говори, како и испратените писма на своите пријатели – се добива еден навистина огромен материјал! Затоа Кикерон со право го сметаат и за создавач на *римската проза*, која потоа беше образец за добриот начин на пишување сè до најново време. Опусот на неговите трудови е голем и од денешен аспект, зашто само неговата лична **кореспонденција**, односно зачуваната преписка од околу 900 напишани *писма* (800 кои ги пратил + 100 кои ги примил) – опфаќа 1.500 страници текст, а покрај ова се смета дека најголемиот дел од неговите писма се изгубени. Според многумина автори, сочуваната преписка на Кикерон со стотици знаменити личности е едно од најзначајните епистоларни сведоштва во историјата. А кога ќе се земе предвид дека ваквиот опус потекнува од личност со крeвкo здравје, кој поголемиот дел од животот бил ангажиран на јавни работи – дури тогаш може појасно да се согледаат работните капацитети, самодисциплината и силната творечка волја и енергија на Кикерон. Тој бликал од духовна сила и работливост, бил неуморен „работник“ кој спиеал, во просек, по околу четири часа дневно и во текот на целиот ден предано работел. Во пишувањето на толкав број дела од голема помош му бил неговиот личен секретар Тирон (Tiro / ок. 103–4 год. пр.н.е.) – поранешен негов роб, поточно ослободеник (*libertinus*) и негов најверен придружник во сите животни неприлики. Кикерон наму му диктирал усмено, а тој внимателно ги забележувал зборовите со посебен систем на знаци наменети за кратко пишување – т.н. „Тироново писмо“ (*Notae Tironianae*), од којшто всушност води потекло денешната *стенографија* т.е. стенограмски начин на бележење и водење записници.³ Исто така,

³) На пример, за време на философот Сенека Помладиот (Lucius Annaeus Seneca / ок. 3 год. пр.н.е.–65 год. н.е.), овој систем на брзо пишување опфаќал дури 5.000 симболи!

мора да го споменеме и Кикероновиот доживотен пријател, со кого се знаеле уште од студентските денови – Тит Помпониј Атик (Titus Pomponius Atticus / ок. 112–32 год. пр.н.е.) кој, по смртта на Кикерон, внимателно ги редактирал и ги објавил сите негови собрани дела.⁴

Интересно е тоа што Кикерон милувал да ги уредува, коригира и објавува своите **говори**, што многу придонело за неговиот углед. Тие се колосални сведоштва за неговата ораторска величина, примери за неговата брилијантна вештина на аргументација и дискурзивна расправа, за начинот на кој ја води мислата, како и за неговите морални погледи кои ги образложувал во самите беседи, изречени при разни случки од животот и дејствувањето.⁵ Од над стотината Кикеронови говори до денес се зачувани околу шеесетина, поточно 58! Тој на најдобар можен начин ги здружува реторичката теорија и ораторската практика, па во говорништвото изградил свој сопствен стил кој се одликувал со единство на изразната острината и убавината на фразата. Успеал да ги спои вредностите на строгиот атицизам и на благоглаголивиот азијатизам и затоа со право, уште неговите современици, го сметале за „Најречит од потомците на Ромул“ (*Disertissime Romuli nepotum*), како и за „Крал на беседништвото“ (*Rex eloquentiae*).⁶

Овој голем ерудит со енциклопедиско знаење е автор и на неколку неодминливи **дела за беседништвото**, од кои тогаш и оттогаш учеле ораторите – а дури и денес служат како воведни „буквари“ и елементарни учебници по беседништво. Токму од нив студираат и денешните експерти за „јавно говорење“ (англ. *public speaking*), за да дознаат каква е таа вештина со зборови да се искажуваат мисли кои ќе ги водат емоциите и дејствувањата на луѓето.⁷ Ние овде, согласно поставената цел на овој труд, ќе се задржиме само на неговите трудови од областа на теоретската реторика, при што би ги споменале следниве:

⁴ Кирил Темков, „Бесмртната етичка моќ на Кикероновите дијалози“, Поговор кон македонскиот превод на книгата Филозофски расправи, Кикерон, Три, Скопје, 2003, 432–433 и 435.

⁵ Темков, *op. cit.*, 431–432.

⁶ Драгана Димитријевиќ умесно забележува дека самиот Кикерон, со оглед на неговата тврда републиканска ориентација, одбивал да го нарекуваат „Крал“, па макар и на беседништвото. Наведено кај Сима Аврамовиќ, *Rhetorike Techne – Вештина беседништва и јавни наступ*, Правни факултет Универзитетата у Београду и Службени гласник, Београд, 2008, 124 [ф. 140].

⁷ Темков, *op. cit.*, 427.

а) *За изнаоѓањето теми [за беседи] (De inventione / 84 год. пр.н.е.)* – оваа всушност му е и прва книга од областа на реториката, која ја напишал мошне млад т.е. започнал да ја пишува во 20-та година од животот и од којашто се увидело дека станува збор за исклучително талентирано момче. Всушност станува збор за недовршено дело составено од две глави, или со тогашен речник – книги (*libri*), каде тој го истражува прашањето што е најпогоден предмет на говорот (*inventio*). Притоа обилно се потпира на Аристотеловата *Реторика (Ῥητορικῆ)* и ја прифаќа неговта основна троделба на судско [форензично], политичко [делиберативно] и пригодно [епидеиктичко] говорништво.⁸

б) *За говорникот (De oratore / 55 год. пр.н.е.)* – според оценката на српскиот професор по философија на правото Љубомир Тадиќ (1925–2013), оваа маестрално дело во три книги е најзначајната расправа за реторика којашто ни ја оставила Антиката! Во овој труд, пишуван кога судиите сè уште биле лаици во правото, Кикерон вели дека судскиот говор во парницата треба да биде таков што „мудрите би го сфатиле како превара, а будалите како вистина“. Очигледно е дека ова дело е пишувано под влијание на софистите, бидејќи има многу етички компоненти. Еден од главните ликови е ораторот и Кикеронов учител Марк Антониј, а делото е напишано како замислен разговор помеѓу него и Крас – секој во друштво на уште по еден свој ученик. Спорадично во дијалогот се појавуваат и уште тројца помалку познати соговорници, а Кикерон во него пишува дека за беседникот е поважно општото образование (*educatio*), отколку познавањето на посебните реторички правила. Кикерон – кој го пишува ова дело како веќе зрел и искусен говорник, навлезен во петтата деценија од животот – во него, всушност, дава и преглед на развојот на римското говорништво и со него врши огромно влијание врз подоцнежниот мошне познат

Фрагмент од првата страница на Кикероновиот спис *De oratore* – минијатура која потекнува од XV век од Италија, а денес се чува во Британскиот музеј во Лондон

⁸⁾ Аврамовић, op. cit., 127.

римски ретор Квинтилијан (Marcus Fabius Quintilianus / ок. 35–100 год. н.е.). Ова свое капитално дело од областа на реториката Кикерон го пишува врз база на сопственото искуство како оратор и со низа новини отстапува од дотогашните грчки модели, шеми и обрасци. Тој овде вели дека говорникот „на Форумот и во парниците треба да говори така што ќе докажува (*probet*), ќе разонодува (*delectat*) и ќе убедува (*flectet*)“. Во докажувањето тој треба да биде едноставен, во забавувањето – умерен, а во убедувањето – жесток! Очигледно е дека Кикерон особено водел сметка за потребата од говорничка пракса, така што на некој начин делото претставува предвесник на она што денес го нарекуваме „јавно говорење“.⁹ За жал, ова значајно Кикероново дело – кое, заедно со три века постарата Аристотелова *Rhetorica* и еден век помладиот Квинтилијанов спис *Institutio oratoria*, се смета за едно од трите најважни книги било кога напишани на оваа тема – сè уште не е преведено на македонски јазик.

в) *Брут или За прочуените оратори / За славните говорници (Brutus sive De claris oratoribus / 46 год. пр.н.е.)* – дело кое Кикерон го напишал кога навлегол во својата шеста деценија од животот, а коешто претставува своевидна историја на античкото хеленско и римско беседништво, со дадени карактеристики и оценки за стилот и начинот на говорење на многуте стари оратори. И овој текст, исто така напишан во дијалошка форма, е всушност разговор кој се води помеѓу Кикерон, неговиот помлад пријател Брут и најдобриот Кикеронов пријател – Атик.

г) *Говорникот до Брут (Orator ad Brutum или Ad Brutus Orator / 46 год. пр.н.е.)* – во ова свое дело, довршено истата година како и претходното т.е. три години пред својата насилна смрт, Кикерон дава слика на „идеалниот говорник“ кој, од аспект на техниката на говорење, треба да го следи прозниот ритам (*numerus*), оти токму ритамот се истакнува како основен елемент за постигнување на комуникациски и естетски ефект.¹⁰ Специфично за овој текст, кој е посветен на Кикероновиот истомисленик Брут – еден од последните римски републиканци – е тоа што, за разлика од претходните, тој не е напишан во дијалошка форма! Тука Кикерон го поставува начелото на „единство на содржината и формата“, сметајќи дека обата елемента на говорот треба да се поврзуваат, а не да се раздвојуваат.¹¹ Покрај општата култура и философското познавање, говорникот мора да има и природна дарба, односно вроден талент. Тоа би требало да биде

⁹) Аврамовиќ, *op. cit.*, 128.

¹⁰) Светомир Шкариќ и Ѓорге Иванов, *Политички теории – Антика*, Правен факултет „Јустинијан Први“, Скопје, 2006, 413 и Темков, *op. cit.*, 432.

¹¹) Slavoljub Popović, *Govornišтво u teoriji i praksi*, Književne novine, Beograd, 1987, 177.

профилот на „совршениот оратор“ (*perfectus orator* е негова омилена синтаagma!), којшто во стварноста мошне тешко и ретко се остварува.

За жал, некои од Кикероновите расправи од оваа област **не се целосно зачувани**, како на пример: *За најдобриот вид говорник* (*De optimo genere oratore*); *За поделбата на говорот* (*De partitione oratoria*); *Топика* (*Topica*) – дело кое е поврзано и со правото и со реториката, а кое Кикерон го напишал на молба од еден негов пријател-правник, кој не ја разбираше Аристотеловата „Топика“. Долго време, сè до XV век, нему му е припишувано и авторството на учебникот *Rhetorica ad Herenium*, но за ова сè уште нема научно потврдени докази.¹²

Заложувајќи се за јасност и прегледност, за разумска аргументација и цврсти ставови, Кикерон бил изучуван и особено користен во училишната обука за создавање elokventност и прецизна размисла кај младите и интелектуалците низ вековите по него. Со тоа тој, според некои автори, е предвесник на особениот интелектуален стил на пишување, говорење и кореспонденција наречен *картезијански* – во чест на најголемиот нововековен философ Французинот Рене Декарт (René Descartes / 1596–1650), бележит и современ начин на комуникација во кој е вграден токму придонесот на Кикерон.¹³ Кикероновото **влијание** е присутно како кај подоцнежните римски јуриспруденти, така и кај христијанските дејци: на пример, ранохристијанскиот мислител Амброзиј Милански (Ambrosius / ок. 330–397 год.) имал мошне високо мислење за Кикерон, а во периодот на патристиката од него се восхитува и св. Аврелиј Августин (Augustinus / 354–430 год.), кој самиот тврди дека Кикероновото дело *Хортенциј* (*Hortensius*) извршило огромно влијание врз голем број собитија од неговото време. Кикероновото говорништво на Истокот го проучувал и особено го ценел претставникот на т.н. *византиска ренесанса* во XI век – философот Михаил Псел (Psellus или Μιχαήλ Ψελλός / ок. 1017–1096). На Запад, пак, сличен став имал и „таткото на хуманизмот“ – поетот Франческо Петрарка (Francesco Petrarca / 1304–1374) кога зборува за триумфот на Кикероновата мисла во времето на ренесансата во Италија; а пак педагошката вредност на Кикероновите етички списи особено ја ценел холандскиот хуманист Еразмо Ротердамски (Desiderius Erasmus Roterodamus / ок. 1466–1536). Во Европа Кикерон е особено почитуван уште и од страна на швајцарскиот теолог и реформатор Урлих Цвингли (Huldrych Zwingli / 1484–1531); за негов одличен познавач важел и Мигуел

¹²⁾ G. A. Kennedy, *A New History of Classical Rhetoric*, Princeton, 1963 (1994), 121.

¹³⁾ Темков, оп. cit., 433.

де Сервантес (Miguel de Cervantes / 1547–1616), авторот на неодминливиот шпански реалистичен роман *Дон Кихот*, а на Кикероновите дела се повикува и познатиот холандски правник Хуго Гроциус (Hugo Grotius / 1583–1645). Во Англија, пак, Кикерон е посебно ценет од страна на утопистот Томас Мор (Sir Thomas More / 1478–1535),¹⁴ како и од „таткото на класичниот либерализам“ Џон Лок (John Locke / 1632–1704) кој ја ползува Кикероновата аргументација на граѓанското право на отпор против тиранијата, кога го пишува своето најпознато дело *Две расправи за владата*. На тој начин „цицеронизмот“ стана еден вид на генерален хуманизам, особено кога се зборува за граѓанството, јуснатурализмот и меѓународното право (*ius gentium*).

Но, сепак не треба да сме жртви на т.н. Закон за смалување на аршините при враќање кон минатото (*The Law of Diminishing Returns*) – па да сметаме дека големите луѓе од Стариот век биле безмалку ‘чудо од деца’ без никакви мани или **недостатоци**. Имено, како што веќе споменавме во неколку наврати, некои автори му замерувале на Кикерон поради неговото фалбаџиство и *самобендисаност*: на пример, историчарот и биограф Плутарх (грч. Πλούταρχος; лат. Lucius Mestrius Plutarchus / ок. 46–120 год. н.е.) вели дека „тој самиот себеси секаде се истакнувал и фалел, со што им додевал на луѓето“; а реторичарот Квинтилијан, којшто творел еден век подоцна, укажува на тоа дека Кикерон премногу се воздигнувал и возгордејувал, па дури неколкупати изјавувал и дека: „Рим треба да е среќен оти е роден за време на мојот конзулат“!¹⁵ А, пак, презимето Кикерон, кое низ вековите ќе остане врежано во меморијата на светската историја, своевремено имало и малку пежоративна конотација: имено, овој семеен прекар етимолошки потекнува од зборот *ciseg* – што значи мешункаст плод од типот на грашок (леблебија, кикиритка, слануток, наут) и алутира на тоа дека некој од Кикероновите предци имал видлива бемка на лицето т.е. брадавица во облик на зрно грашок. Неговата упорност, која го довела до многу предизвици и животни крстопати, се гледала уште на почетокот на неговата кариера кога не го послушал советот од пријателите да не го користи овој несериозен „надимак“, одговарајќи им дека по прво ќе се потруди овој прекар да го прослави, отколку да го отфрли.¹⁶

¹⁴) С. Шкариќ и Ѓ. Иванов, Политички теории – Среден век, Култура, Скопје, 2012, 29, 182, 455, 564 и 600.

¹⁵) Види и Цицерон, Закони, Плато, Београд, 2002, 37–38.

¹⁶) Plutarh, *Usporedni životopisi I–II*, August Cesarec, Zagreb, 1988.

2. За Кикерон како практичен судски оратор

*Беседништвото може ... да ја поддржи правдата, да ја урне неправдата и со истата сила да се брани и напаѓа!
C i c e r o – I век пр.н.е.*

За разлика од хеленското, односно старогрчкото **судско беседништво**, во Рим целата улога во парницата ја преземал договорниот застапник на странката т.е. нејзиниот полномошник (логограф, адвокат, оратор, когнитор, прокуратор и сл.). Долго време во Рим немало постојани судови во денешна смисла на зборот и постапката била претерано крута и формалистичка (*per formulas*) – па речитоста на странките во процесот не бил многу значаен фактор при одлучувањето. Но, оваа ситуација се променила во средината на II век пр.н.е. кога, со познатиот антикорупциски Калпурниев закон против пљачкањата во провинциите (*Lex Calpurnia de repetundis* / 149 год. пр.н.е.), првпат се воведува *поротата* во кривичните судења, која дала огромен импулс и мотивација за развој на ефективното судско говорништво.¹⁷ Оттогаш младите Римјани кои студирале право се натпреварувале меѓусебе во говорништво, и тоа најчесто по повод хипотетички т.е. измислени случаи, односно „симулирани судења“. Говорите кои ги составувале за овие пригоди следеле една цврсто воспоставена „шема“: започнувале со воведен дел (*proemium* или *exordium*), па преку излагањето (*narratio*), изнесувањето на причините (*divisio*) и докажувањето (*probatio*) – завршувало со извлекување на заклучокот (*confirmatio*). Така, во времето на доцната Република и раната империја т.е. принципатот, тешко би можел да смета на политичка кариера оној кој не умеел убаво да се обраќа пред Сенатот, народните собранија, пред судиите или пред насобраниот народ.¹⁸ Кикерон уште од својата 16-та година почнал да го посетува римскиот градски плоштад – Форумот (*Forum Romanum*), со цел да ги слуша расправите кои се одржувале во народните собранија (*comitii*) и во Сенатот (*Senatus*),¹⁹ како и да ги гледа *јавните судења* кои се одвивале на дрвеното плато на „Старата говорница“ (*Rostra vetera*). Подоцна, сега веќе

¹⁷⁾ Аврамовиќ, *op. cit.*, 119–121.

¹⁸⁾ Обрад Станојевиќ и Милена Јовановиќ, Латински за правнике, Правни факултет Универзитета у Београду и Службени гласник, Београд, 2008, 144.

¹⁹⁾ О. Станојевиќ и С. Аврамовиќ, *Ars rhetorica – Вештина беседништва*, Службени лист СРЈ, Београд, 2002, 80.

како еден од најугледните правни застапници на своето време, Кикерон држел форензични говори и застапувал странки во судските процеси кои се однесувале на сите сегменти на правото – па затоа е тешко да се каже дали тој подобро го владеел кривичното, граѓанското, државното [уставното], административното или процесното право.²⁰

Од физички аспект Кикерон бил со слаба конституција на телото, со нежна градба и прилично болешлив (страдал од слаб желудник) – а *гласот*, особено кога ќе се возбудел и разжестел, му станувал тенок и писклив. Но, тој со упорно **вежбање** успеал да ги отстрани своите недостатоци: на пример секое утро, сè до староста, рецитирал грчки или латински стихови; правел гимнастички вежби; па дури, на почетокот, за да внесе живост во говорот, понекогаш посетувал и часови по глума и сценска игра. Кога почнувал говор бил блед и изгледал видно возбуден, но во текот на беседата *тремата* постепено исчезнувала и тој ефектно го привршувал говорот, не оставајќи рамнодушен никого од оние кои го слушале [cf. Плутарх]. Имал одлично *помнење*, па ги знаел не само имињата на повеќето негови сограѓани, туку и местата каде тие живееле и каде што имале свои имоти и вили. Иако избегнувал импровизации и ревносно и макотрпно се подготвувал за секој свој говор, тој умеел во моментот да измисли умесен и *духовит одговор* (*facetiiis* или *leporem*). Познати се наколку анегдоти, како на пример оваа: кога еден сенатор по име Гелиј (Gelius), веќе видно во поодминати години, рекол дека некоја спорна одлука нема да помине во Сенатот сè додека тој е жив – Кикерон саркастично им дофрлил на останатите присутни сенатори: „Па ајде да причекаме, оти Гелиј и не бара многу долг рок“.

Според Кикерон, **говорникот** треба да биде човек со големо знаење, ерудиција и извонредна морална сила, така што кај него не би имало расчекор помеѓу јазикот и срцето. Ги советувал говорниците да бидат кратки, јасни и уверливи – иако самиот знаел да биде мошне опширен, па не случајно за него се велело дека „нему нема што да му додадеш“! Ова е поради тоа што бил близок до т.н. Азијатската школа која, под влијание на хеленизмот, пропагирала „цветен стил“ на говорење.²¹ Како искален практичар во говорништвото сметал дека тоа [говорништвото] не е родено од реториката, туку обратно – реториката е родена од

²⁰) Аврамовиќ, op. cit., 124.

²¹) Некои теоретичари на реториката оваа школа дури и ја нарекуваат „Кикеронијанска“ – на пример: K. Smiel, *Democratic Eloquency*. Повеќе кај Станојевиќ и Аврамовиќ, op. cit., 82 и натаму.

говорништвото!²² Тој е претставник на *умерената реторичка струја* и за него се вели дека е симбол за т.н. дијалектички ретор, бидејќи тој всушност бил еклектик – па во неговата реторика се наоѓаат елементи и од т.н. „реторско-формалистичка насока“, својствен за софистите, а особено за Горгија од Сицилија (Γοργίας / 483–380 год. пр.н.е.), но и од платоновитиот интелектуализам.

Во поглед на **аргументацијата** тој советува да се предвидат *доказите* кои би ги извел парничниот противник и однапред да се подведат на исцрпна критика. Според него, работа и успех на говорникот е да ги предизвика *емоциите* на слушателите – па на едно место тој вели дека:

*Судот на човека често се формира под влијание на омразата, љубовта, страстите, нагоните, тагата, радоста, надежта, стравот, предрасудите, погрешните убедувања или некое друго чувство – отколку под влијание на вистината и правничките упатства, правните норми, правилата за [морално] однесување или законските одредби.*²³

Како млад и сè уште неискусен почетник Кикерон првпат настапил во својата 25-та година од животот, на еден не толку интересен судски процес. Оттогаш, па сè до крајот на животот, тој ќе биде активен правник и **адвокат** (од *ad-vocatus* = некој кој е „повикан“ на помош), јавувајќи се како беседник во многу [не]прилики. Поради ова, тој мошне брзо станал најпознат и најуспешен бранител во Рим, а паралелно со тоа бргу напредувала и неговата политичка кариера. Го биел глас на чесен и неподмитлив оратор, а Квинтилијан го сметал за „најголем мајстор на психагогијата“ – вештината на раководењето со човечките души.²⁴ Славата што ја стекнал бранејќи или обвинувајќи важни личности и влијателни римски граѓани, му послужила како отскочна даска за стекнување на највисоката магистратска т.е. државничка функција – конзулат (*consules*). Текстовите од процесите и неговите произнесувања кои дошле до нас, скоро секогаш ни го покажуваат во улога на бранител на неправедно обвинети луѓе.

²²) Popović, op. cit., 177.

²³) Ibid.

²⁴) Quintilianus, Institutio oratoria, VI, 1, 85.

3. За Кикероновото офанзивно форензично беседништво

*Iustitia est omnium et domina et regina virtutum.
Правичноста е господарка и кралица на сите доблести.
C i c e r o: De officiis – III, 6, 28*

Но, покрај омилените одбранбени, т.е. дефанзивни говори, Кикерон не ретко држел и успешни напаѓачки, односно обвинителни т.е. **офанзивни говори** (*ex accusatione*). Најпознати вакви Кикеронови судски говори, изречени во својство на доста темелен и успешен *обвинител* (*accusator*), се:

а) *Против Вер* (*In Verrem* или *Contra Veres* / 70 год. пр.н.е.) – говор одржан во истата година кога Кикерон е избран за едил.²⁵ Имено, во тоа време тој бил и еден од најпознатите, кажано со денешен правен речник, „адвокати“ во Рим – инаку тогаш наречени *oratores*, бидејќи како што видовме функциите на договорно правно застапување ги вршеле наколку категории на полномошници. Така, по предлог на неговите пријатели од Сицилија (*Sicilia*), Кикерон прифатил да ги застапува нивните интереси покренувајќи репетундиско обвинение за злоупотреба на службата против поранешниот сицилиски намесник – богатиот Гај Вер (*Gaius Verres* / ок. 120–43 год. пр.н.е.), кој во текот на три години од својот мандат како провинциски управник, најбескруполозно ја ограбувал оваа римска провинција и, по пат на корупција, успеал да собере огромно противправно богатство, а мислел дека ќе помине неказнето поради својата влијателност во високото општество. Но, откако судот го прифатил Кикероновиот писмен извештај, тој добил рок од 110 дена за да ги собере потребните докази и да ги предложи сведоците. Токму тука Кикерон ја манифестира својата дарба за планирање на процесна стратегија и тактика: имено, кога сфатил дека поради одолговлекувањата и опструкциите на процесот што ги правеле Вероновите искусни бранители, нема да биде можно пресудата да се донесе на време – Кикерон, во кратката беседа, рекол дека во ваков спор за подмитување (*de repetundis*) не се потребни долги говори, бидејќи доказите сами за себе зборуваат! Барал само да се сослушаат оштетените и сведоците и веднаш, додека импресиите биле врели, ги

²⁵ Едилството во Рим, според официјалниот „ред на честа“ (*curhus honorum*), беше третирано како нижа магистратура без империум (*cum potestate*). Во државната службеничка хиерархија, курулските едили (*aediles curules*) се наоѓаа веднаш под преторите, а над квесторите. Кикерон бил избран за едил/јдил на своја 36-годишна возраст.

повикал судиите да се изјаснат за видот на пресудата.²⁶ Сведоштвата за текот судењето велат дека присутниот народ, разгневен од сето она што го чул, само што не го растргнал Вер. Тој буквално бил разобличен уште по првата изречена беседа, а требало да сослуша уште пет, по што морал посрамотено да го напушти Рим. Во неговите *Говори против Вер* на едно место вели: „Јас не го посакував погребот на Вер, јас го посакував толку многу угледот кај народот римски“!²⁷ По победата над Вер и над неговиот бранител - познатиот Кикеронов ривал, одличниот говорник Хортенсиј (Quintus Hortensius Hortalus / 114–50 год. пр.н.е.), Кикерон се здобива со неизвалкан углед и репутација на бескомпромисен борец за правдата, станувајќи најпознатиот оратор во Рим и низ цела Италија, а од луѓето бил восприеман како чесен и непопустлив бранител на интересите на Републиката. Меѓу народот неретко се велело дека: „Ако го имаш Кикерон за обвинител, ќе ти треба Господ за бранител“! Во овој говор, Кикерон во неколку наврати користи духовити одговори и шеговити дофрлувања на сметка на Вер и на неговиот главен бранител: така, на пример, кога при испитувањето на некој сведок од страна на Кикерон, Хортенсиј му довикнал дека не ги разбира таквите „загонетки“, Кикерон иронично му возвратил: „Па би требало да ги разбираш, оти нели дома имаш Сфинга“ – алудирајќи на скапоцената статуа која Хортенсиј ја имал примено како подарок од обвинетиот Вер. Кога Кикерон успеал да го добие спорот против корумпираниот јавен функционер Вер, благодарните Сицилијанци му донеле многу подароци – разни стоки и жито, но тој сето тоа достоинствено го одбил и го поделил на римскиот народ (*populus Romanus*).²⁸

б) *Против Катилина (In Catilinam I-IV/ 63 г.п.н.е.)* – говор кој е одржан во својство на конзул, кога Кикерон имал 43 години. Всушност, тој од оваа највисока раководна политичка позиција во Рим одржал серија од вкупно четири говори насочени против озлогласениот Луциј Катилина (Lucius Sergius Catilina / 108–62 год. пр.н.е.), на тој начин борејќи се против неговата наводна завера за рушење на римската Република. Имено, неколку години по ред Катилина – кој некои автори можеби и неоправдано го сметаат за „политички авантурист“ – се обидува со разни средства да стане конзул. Некои познавачи објаснуваат дека тој не бил толку лош човек како што често го претставуваат, но сепак тој сакал да стори нешто што Кикерон и неговите политички поддржувачи, од редот

²⁶⁾ Аврамовиќ, *op. cit.*, 131.

²⁷⁾ Cicero, *Contra Veres*, I, 21.

²⁸⁾ *Ibid.*

на Партијата на оптиматите, го оцениле како „закана за Републиката“ – па против него ја спровеле една од најпрочуените државнички акции на сите времиња. Имено, во Кикероновото сфаќање за политичката служба влегувало и тоа дека тој, како виш магистрат, е најповикан да ја брани Татковината (*Patria*) и да не дозволи никакво подривање на поредокот од страна на овој „развратник и превратник“. Во оваа своја политичка борба Кикерон не се користел со некакви тајни политикантски сплеткарења и интриги туку, напротив, настапил јавно и отворено и – како што тој мислел дека ѝ соодветствува на демократијата – излегол пред народот (*apud populum*) и пред Сенатот (*apud senatum*) и на сите им ја објаснил негативната улога на Катилина и неговите „неморални и насилнички планови“. Во образложението на своите мерки и акции, Кикерон навел дека тоа го прави „во интерес на државата, на која ѝ се закануваат сериозни опасности“. ²⁹ Првиот офанзивен говор против Катилина, кој започнува со славната сентенца „Quousque tandem abutere Catilina, patientia nostra – До кога Катилина ќе го злоупотребуваш нашето трпение?“, тој го изрекол во Храмот на на врховниот бог Јупитер, на светиот рид Капитол (*Capitolina*). А овој религиозен храм, каде што таа вечер била одржана сенатската седница, сигурно бил избран од практични причини во една таква драматична ситуација – имено, тој бил сместен близу до кварталот Карина, каде што живеел самиот Кикерон и чијшто живот, исто така, бил во опасност во тие политички превирања и драматично незивесни моменти. Говорот започнува со овие ефективни реторички прашања:

*[Па] со кога [бре] Катилина ќе го злоупотребуваш нашето трпение? До кога ќе нè предизвикуваш со својот бес? До кога ќе се расфрлаш со својата недужна дрскост? Зарем не те поколебаа ни ноќните бдеења на Палациј, ни градските стражи, ни стравот од народот, ни собирот на овие добри [и угледни] луѓе, ни ова најзащитено место на сенатската седница [на Капитол], ни лицата и погледите на присутните? Не гледаш ли [ти] дека твоите намери се откриени и дека благодарение на нив и оваа [антидржавна] завера е спречена? Мислиш ли дека кој било од нас не знае што тоа ти си работел минатата и предминатата ноќ: каде си бил, кого си го повикал и на какви намери си се одлучил? О какви [чудни] времиња [дојдоа], какви [чудни] сфаќања [и обичаи се појавија]...!*³⁰

²⁹) Инаку, ова е време кога се насетува крајот на републиканскиот поредок во Рим и наскоро тој ќе добие Принцепс, односно Император. Види и кај Темков, *op. cit.*, 429–430.

³⁰) Од овој Кикеронов извик, всушност, е настаната прочуената поговорка: „O tempora, o mores“.

Со ваков молскавичен удар *in medias res*, без класичен вовед, преку директно лично обраќање, моќна порака и јак емотивен набој – говорот имал одличен ефект, по што Катилина уште истата вечер бил приморан да го напушти Рим и да пребега во Етрурија (*Etruria*). Во овие говори Кикерон го претставил Катилина за најголем „душман на татковината“ и за „човек кон когашто треба да се изразува најголема омраза и гнев (*odio et ira*)“. За време на актуелноста на антиреспубликанскиот заговор, Кикерон во својство на конзул итно го свикал римскиот Сенат, само еден ден по бегството на Катилина.³¹ Тука, на негов официјален предлог, Сенатот ја изрекол најстрогата смртна казна (*poena capitalis*) за петмината фатени заговорници, кои – надвор од сите законски процесни гаранции – веднаш биле егзекутирани на мошне свиреп начин, со давење, без да им се даде шанса за фер одбрана.³² Поради ова, Кикерон се фалел дека успеал да ја спаси татковината без војни и битки, без крв и убивање – па нему, првично, му е дадено почесното признание дека „спасот на државата му е прва грижа“ и церемонијално му е доделена титулата Спасител т.е. „Татко на татковината“ (*Pater Patriae*) и тоа на свечена седница на Сенатот, која, за таа пригода, повторно била одржана на ридот Капитол. Но, подоцна, тој за овој свој брзоплет чин ќе биде протеран од Рим – бидејќи погубил римски граѓани без судење.

Резиме

Живеејќи и творејќи кон крајот на II и првата половина на I век пред Христа, во добата на крвавите граѓански војни и распадот на прочуената Римска Република, Кикерон, без конкуренција, е најпознатиот светски говорник, државник, философ, адвокат и стилист од областа на латинската литература. Неговата сестрана и ерудитска личност опстојува сè до денес, наспроти налетот на настаните и премережјата на времето во изминативе повеќе од два милениума.³³ Конечно, меѓу него и надалеку познатиот атински говорник Демостен од IV век пр.н.е. постојат минимум две сличности кои се вредни за обележување: прво

³¹⁾ Елизабет Денио, Рим – од град-држава до Царство (Институции и политички живот), Култура, Скопје, 2006, 192 и 200.

³²⁾ Интересно е да напоменеме дека и подоцнежниот доживотен диктатор Гај Јулиј Цезар (*Gaius Iulius Caesar* / 100–44 год. пр.н.е.) бил учесник во Катилинскиот заговор, меѓу другото и поради тоа што во тоа време и самиот бил западнат во долгови. Имено, главната политичка парола на Катилина била токму касацијата на долговите. Види: Светлана Кочовска [прев.] – Белешки кон македонскиот превод на Кикероновото дело *За должностите* (Кн. II, енд. 134), Магор, Скопје, 2005, 272.

³³⁾ *Кикерон – Говори против Катилина, Метафорум*, Скопје, 1994, 7.

– и Кикерон, како и Демостен (Δημοσθένης / 384–322 год. пр.н.е.) пред него својата говорничка кариера ја започнал како судски говорник, за да потоа се сврти кон политичкото беседништво,³⁴ и второ – Кикероновиот неверојатен успех ни покажува дека силните личности не се создаваат во идеални услови, туку како одговор на непријатностите кои им се случуваат, преку грчевити напори и челична волја, решени да се фатат во костец со предизвици и неволји од секаков вид, на тој начин совладувајќи ги секојдневните проблеми и тешкотии.

БИБЛИОГРАФИЈА

СЕЛЕКТИРАНА БИБЛИОГРАФИЈА НА ЦИТИРАНА И КОНСУЛТИРАНА ЛИТЕРАТУРА

- **Класични дела**

*Кикерон, Марк Тулиј. *Говори против Катилина*. [Превод од латински јазик: Љубинка Басотова]. Скопје: Метафорум, 1994.

– – –. *Филозофски расправи – За крајностите на доброто и злото и тускулански расправи*. [Превод од латински: Љубинка Басотова. Поговор: Кирил Темков]. Скопје: Издавачки центар Три (библиотека „Сфинга“), 2003.

– – –. *За должностите*. [Превод од латински и белешки: Светлана Кочова. Предговор: Весна Димовска-Јањатова]. Скопје: Магор (поредица „Монади“), 2005.

– – –. *Избрани писма*. [Превод од латински, белешки и коментари: Светлана Кочова. Предговор: Војислав Саракинки]. Скопје: ИЦ Три, 2014.

Цицерон, Марк Тулиј. *Закони*. Београд: Плато, 2002.

*Сисеро. *Life and Letters – with historical and critical notes*. [Transl. and Rev.: G. E. Jeans – M.A.]. London & Oxford: Macmillan and Co., 1880 [pdf version].

Plutarh. *Usporedni životopisi* (knjiga III). [prevod Z. Dukat]. Zagreb: August Cesarec, 1988.

- **Книги**

*Аврамовић, Сима. *Rhetorike Techne – Вештина беседништва и јавни наступ*. Београд: Правни факултет Универзитета у Београду и

³⁴ Имено, за волја на вистината, во тогашните судски говори има многу политички елементи, па можеме да заклучиме дека овие два популарни жанра, од антиката до денес, во многу случаи се тесно испреплетени. Така и P. L. MacKendrick, *The Speeches of Cicero: Context, Law, Rhetoric*, London, 1995 – цит. сп. Аврамовић, op. cit., 129 [ф. 152].

Јавно предузеће Службени гласник (едиција „Реторика“), 2008.

Денио, Елизабет. *Рим, од град-држава до Царство – Институции и политички живот*. [Превод од француски: Марија Станковска]. Скопје: Култура (библиотека „Меридијани“), 2006.

Митевски, Витомир. *Хеленизам и Рим*. Скопје: Матица (едиција „Античка филозофија“), 2007.

Станојевиќ, Обрад и Милена Јовановиќ. *Латински за правнике* [Десето издање]. Београд: Правни факултет Универзитета у Београду и ЈП Службени гласник (библиотека „Приручници“, књига 15), 2008.

Станојевиќ, Обрад и Сима Аврамовиќ. *Ars rhetorica – Вештина беседништва*. Београд: ЈП Службени лист СРЈ, 2002.

Шкарик, Светомир и Ѓорге Иванов. *Политички теории – Антика*. Скопје: Универзитет „Св. Кирил и Методиј“, Правен факултет „Јустинијан Први“ (Политички студии), 2006.

– – –. *Политички теории – Среден век*. Скопје: Култура, 2012.

*Delsarte, Francois. *System of Oratory*. [Translated by Frances A. Shaw]. Sine loco & sine anno. [електронска верзија достапна во Word документ].

Fantham, Elaine. *The Roman World of Cicero's 'De Oratore'*. Oxford and New York: Oxford University Press, 2004.

Kennedy, G. A. *A New History of Classical Rhetoric*. Princeton, 1963 (Reprint: 1994).

Olmsted, Wendy. *Rhetoric – An Historical Introduction*. Malden, Oxford and Carlton: Blackwell Publishing Ltd, 2006.

Popović, Slavoljub. *Govorništvo u teoriji i praksi*. Beograd: NIRO Književne novine, 1987.

- **Зборници и статии**

Поленак-Аќимовска, Мирјана [уредник] и Димитар Апасиев [секретар]. *Во пресрет на Десеттата ораторска вечер „Иво Пухан“ – Јубилеен зборник по повод 55-годишнината од основањето на Правниот факултет*. Скопје: УКИМ, Правен факултет „Јустинијан Први“, 2006.

- **Специјализирани енциклопедии и речници**

Vujklič, Žika. *Forum Romanum – Rimska država, pravo, religija i mitologija* [Drugo izmenjeno i dopunjeno izdanje]. Beograd: Правни факултет у Београду & ЈП Службени гласник (библиотека „Приручници“), 2006.